

планинските стръмнини щяха да се запалят ^Тогньовете сочеци движение-
то на врага. И ^Критите от по-рано български войски щяха да се
приблизят тайно в помощ на ^{тия които се бяха} ~~десетите~~ в Тревненската клисура. В
това време от спуснатите ^{мостове} ~~мостове~~ на Търновските крепости се то-
чеха Асеновите войскари, тръгнали по петите на ромните.

Иваница затягаше ^{кай} ~~кай~~ на шлема си, без да може да при-
крие усмивката, която непрекъснато играеше на устните му, откак
всички се бяха хванали на примката с пръснатия слух за пристига-
щите кумани. Някои дори вече чуваха тропота на конете им. Гриж-
ливо запазената тайна на Асеновия план я знаеха само десет души,
освен Сокач и беглеца, който водеше сега Исаковите пълчища.

Беглецът беше доверения копиеносец на Иваница. Той щеше
успешно да завърши ^{ако} ~~яко~~ дръзкото и опасно дело, ^{ако} ~~яко~~ само успее да
спаси живота си.

Старата царица прегърна по ред тримата си сина и ги бла-
гослови. Не за първи път ги изпращаше на тежка и опасна бран,
Но този път тя чувствуваше, ^{че} ~~борбата щеше~~ да бъде за живот и
смърт. Колцина от тия, които заминаваха щяха да се върнат?

Напразно младата жена на Иваница се мъчеше да прикрие,
като свекърва си, своята дълбока тревога. Те за пръв път се раз-
деляха. В последния миг Мария усети, че силите я напушат. Преда-
телските сълзи задушиха гласа ѝ, тя обви с отчаяно движение ръце
около вратата на мъжа си.

- Иваница, Иваница - плачеше тя, притиснала лице до ра-
мото му, - обещавай ми, че няма на халост да излагаш живота си.
Заради мене. Помни, че ако ти се случи нещо, аз ще умра от тъга..
Заради детето ни... Нима то трябва да се роди, за да не познае
бащина милувка? О, Иваница, прости ми. Не знам. Предчувствам